Ч. 6. Субота 23 (10) січня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Турецкий бойкот. — З Балкану.

У Відни викликало вчера сензацию відложене язикової анкети, яка мала відбути ся дня 26 с. м. Як загально в політичних кругах говорять, то відложене есть рівнозначне з цілковитним понеханєм гадки о скликаню анкети. — Руский клюб на вчерашнім засіданю постановив запротестувати против того, аби язикові спори полагоджувано тепер лише в ческих краях. Клюб гадає, що всї такі спори можуть бути полагоджені лише в дорозї державного закона для всіх коронних країв. Крім того постановлено, аби при нарадах над утворенєм італїяньского правничого видїлу обговорено в палатї також справу руского університету у Львові. — Вчера відбула ся конференция предсїдателів клюбів, на котрій установлено предсїдателя комісиї для закона о анексиї. Єсть ним бувший міністер др. Пацак; референтом же буде проф. Редліх. Крім того вибрано корреферента. — Комісия для суспільного обезпеченя ще доси не уконституовала ся, бо що до особи предсїдателя не прийшло ще до порозуміня. Місця предсїдателя комісиї жадають для себе Поляки і социялісти. — Комітет славяньского центра, в склад котрого входять полудневі Славяни, ческий клюб і староруснни, відбув вчера засїданє, на котрім раджено над орґанїзациєю. — Комісия для реформи реґуляміну радила вчера дальше. Між иншими промавляв пос. ґр. Дідушицкий і подав погляд польского Кола на справу реформи.

Головні точки австро-турецкого порозуміня уложено, списано навіть протокол угоди, помимо того турецке правительство, вірне своїм ориентальним традициям, толерує дальше бойкот австро-угорских товарів.

Два дни тому приїхав до Царгороду з Триесту корабель „Барон Ааль", та годі его було виладувати, дарма, що він мав на палубі товари замовлені турецким правительством. В Трапезунтї зупиняе бойкотовий синдикат навіть відбір нїмецких товарів, які перевозить австрийско ориєнтальне товариство. Роблять також перепони в транзітовім транспортї австрийских товарів до Персиї, а в Бейрутї годі було виладувати австрийскі почтові пересилки з росийского корабля. Деякі купецкі круги незвичайно невдоволені з терору бойкотового синдикату, але мусять ся корити.

Марґраф Палявічіні поробив нові заходи у великого везира що до спиненя бойкоту і одержав запевнене, що правительство видасть відповідні зарядженя. Тілько питанє, чи они здадуть ся на що. „Ікдам" доносить, що міністерство справ внутрішних виладило до митових урядів порученє в справі закінченя бойкоту товарів австрийских і болгарских. Крім того приняв великий везир і міністер справ внутрішних царгородский синдикат бойкотовий та висловив бажанє, щоби бойкот против Австриї покінчено, що синдикат мав обіцяти. Та як би навіть ся обіцянка найшла потвердженє і здійстненє, то загальногe покінченя бойкотової акциї не можна надіяти ся тому, що синдикат бойкотовий кождого міста поступає самостійно. Шеф бойкотового синдикату заявив за те міністрови справ внутрішних зовсім отверто, що бойкот покінчить ся аж тоді, коли парлямент прийме до відомости австро-угорску умову. Значить ся, бойкот потреває ще найменше тиждень.

Наслїдками турецкого бойкоту займала ся оногди торговельна палата в Триестї та дійшла до такого сумного висліду, що триестиньска торговля потерпіла через бойкот пять міліонів корон. Через те звертають ся триестиньскі купцї до австрийского правительства за

---

6)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Короткий час перед тим, заким ті слова були вимовлені, почало двоє уший пильно підслухувати. Длятого, що полковник Клїффорд любив голосно і різко говорити, Монктон чув все, о чім він з Бартлієм розмавляв; але що справа відносила ся лиш до сего послідного, то Монктон в своій злобі лиш усьміхав ся на гадку о стратї, яка по всїй імовірности ждала его принципала, бо він то знав, що Марійці Бартлї грозила смерть. Розважаючи собі то все, пішов купити собі хліба на сніданє, а коли вернув і увійшов тихонько на пальцях, застав Бартлія в розмові з Гопом і то его дуже зацікавило.

В голосї Бартлія пробивало ся щось дивно таємничого. Монктон станув під малими скляними дверми, котрі відхилив осторожно може на цаль і нащурив уха. Але не міг анї трошечки нічого зрозуміти, аж Гоп зачав відповідати на предложене Бартлія, даючи голосно в кождім слові вираз свого батьківского обуреня.

— Я маю розлучити ся зі своєю дитиною! — відозвав ся він. — За нїщо в сьвітї! Як то? Ви називаєте ся батьком і хочете мене намовити, щоби я продав рідну дитину? Скорше піду на жебри та буду в нуждї жити! Будемо, моя любенька, держати ся разом чи в щастю чи нещастю, чи в достатках чи в нуждї, будемо разом жити і вмирати!

Він взяв капелюх і хотів вже іти, але Бартлї знайшов таке слово, котре его задержало. Не рушаючись з місця, він лиш заложив руки і сказав спокійно:

— Ваша любов для дитини то лиш самолюбивість.

— Самолюбивість! — крикнув Гоп; — хибаж можна мене назвати самолюбивим, коли я кождої хвилї готов умерти за мою дитину!

Бартлї ще раз повторив ему то, кажучи спокійно:

— Коли ви не самолюбиві, то ваша любов сліпа. А хтож через то найбільше потерпить, коли ви своїй дитині заступите сьвітло?... дитина сама.... може навіть через то й померти. А хто найбільше через то зискає, коли будете мати розум і справедшну любов? Ваша донька, бо видобуде ся з біди і нужди; я буду як найбільше о то старати ся, щоби она була здорова та щоби їй добре вело ся, она виповнить брак в моїм домі і в моїм серци, а коли умру, то она буде моєю спадкоємницею.

— Але для мене пропаде! — сказав на то бідний батько.

— Зовсім нї! — відповів Бартлї. — Станете моєю правою рукою, будете завсїгди при нас, будете могли завсїгди єї видїти, з нею говорити, берегти для себе єї любов — лиш не сьмієте їй казати, що ви єї батько. Коли то одно зробите для мене, то я за то зроблю все для вас і вашої малої. А не пристанете на моє предложенє, то самі себе убєте і свою дитину, а до того ще й мене.

Гоп не знав вже тепер, що ему робити.

— Не вжеж я дійстно самолюбивий? — спитав він. — Певно, що нї! — відповів він сам собі. — Нїякий батько не єсть самолюбивий — дайте ему лиш час надумати ся. Хибаж то самолюбивість заступити їй сьвітло? Але розлучити ся з нею — того я вже не можу, нїяк не можу.

— А вжеж що нї... та й хто від вас того жадає? — сказав Бартлї. — Не спустите єї нїколи з очий. Але замість щоби ви дивили ся, як она буде нездужати і нидїти та вмирати, будете видїти єї у всїляких вигодах, будете дивити ся, як їй будуть послугувати і скакати коло неї мов би коло якої царівної та будете сьвідком того, як она з кождим днем буде здоровійша, богатша і щасливійша.

— Здоровійша, богатша і щасливійша! — повторив бідний батько.

— Здоровійша, богатша і щасливійша! — повторив і Бартлї а сї слова зробили глубоке враженє на нерішимого Гопа. Він почав ставити услівя, а Бартлї всї їх приняв.

— Колиж би ви перестали колись з малою добре обходити ся, то наша угода розібє ся і я возьму знов в посїданє то, що моє.

— Згода. Але як ви можете щось такого припускати? То вже скорше може якась жінка збиткувати ся над дитиною а не мужчина. А ваша маленька — Господь Бог нехай єї благословить! — буде для мене добродїтелькою і

відшкодованєм в формі податкових полекш. Але коли они свої претенсиї означують на 179.000 корон, то правительство жертвує їм лише 30.000 корон. Катастрофальні наслідки турецкого бойкоту обговорювали також властителі ткалень в Більску тай собі порішили звернути ся до правительства з просьбою о опуст зарібкового податку.

Туреччині дуже в пору прийшло порозуміне з Австриєю, бо тепер потребує звернути свою бачність на полагоджене взаємин з Болгариєю і з Грециєю, а також у внутрі держави виринають для В. Порти немалі клопоти. — З Болгариєю під впливом Франциї сподіваються ся довести до порозуміня, а В. Порта примінить свої домаганя до народно господарскої спроможности Болгариї. Труднійша справа з Грециєю, де не хотять чути про таку автономію Крети, яку має Самос, бо князя Самосу іменованого султаном, уважають турецким підвладним урядником. У внутрі Туреччини відносини не конче відрадні. В Мезопотамії неспокої, а також молодотурецкий комітет, котрий намагає ся Туреччину зробити національно-турецкою одноцільною державою, накличе чимало клопотів на В. Порту. Против молодотурецкого комітету виступає ліберальне сторонництво під проводом кн. Сабагедіна за рівноправностию всіх народностий і приєднав для своєї проґрами арабских, альбаньских, грецких і вірменьских послів і сподіває ся мати більшість в турецкім парляменті.

Новинки.

Львів, дня 22-го січня 1909

— **Іменованя і перенесеня.** П. Управитель міністерства справедливости іменував гр. православного душпастиря о. Еміліяна Тарновецкого гр.-православним душпастирем при карнім заведеню в Станиславові. — Дирекция почт і телеґрафів іменувала почмайстрами II кл. 2 степеня експедиентів почтових: Вол. Охендушко в Яслисках, Здисл. Островского в Колиндянах та официялів почтових: П. Шатиньского в Журавици, Кав. Москвиньского в Глібовичах, Фр. Валяса у Велдїжи, Ів. Жеґестовского у Ворохтї і Ів. Яновского в Гильчу; — надала посади експедиентів почтових официяптам почтовим: Гавр. Ляховскій в Дорожеві, Мар. Кнапп в Беску, Ант. Мошоро в Хоросници, Тад. Коссакевичеви в Поникові, Мар. Тромпетер в Янчиці, Брон. Роґотовій в Библї, Стан. Гроховальскій в Крехові, Мих. Даниловичеви в Лучицях, вдовиці по пароху Анні Роздольскій в Кровици, Валер. Кржеменьовій в Маркополи і Вас. Ралїеви в Равхерсдорфі; — перенесла почмайстрів: Боґум. Ополецкого з Журавици до Жабя, Ст. Ґінду з Рудник до Устя зелен. і Ів. Ґрущиньского з Устя зелен. до Рудник.

— **Назва вижницкої ґімназиї.** На основі цісарского дозволу Міністерство просьвіти розпорядило, щоби державна ґімназия у Вижници носила назву: „Ювилейна ґімназия ім. Цісаря Франц Йосифа I“.

— **Дирекция рускої ґімназиї в Перемишли** подає отсим до відома, що в днях 10, 11 лютого відбуде ся в тій ґімназиї письменний, а 16 лютого устний іспит зрілости для кандидатів репробованях на пів року при іспиті зрілости в лїтнім реченцї 1908 р. Поданя, заосмотрені в метрику, сьвідоцтва шкільні, сьвідоцтво моральности і виказ лектури, належить внести на руки дирекциї до 7 лютого 1909. День перед іспитом письменним зложити належать в канцеляриї дирекциї таксу в квоті 20 корон і стемпель на 2 К.

— **Якась хитра мантїйка** увихає ся від кількох днів у Львові, а зайшовши до склепів тутешних купців вибирає всїлякі товари і каже відносити за собою до дому подаючи адресу то п. Віктора то п. Вероньскої. Мантїйка, коли прийде на місце, дзвонить до помешканя, відбирає від післанця пакунки і каже зголосити ся пізнїйше з рахунком. Коли купець пішле відтак після єї порученя за годину рахунок, довідує ся, що така панї там зовсїм не мешкає і що єї зовсїм не знають або що задзвонивши увійшла до помешканя і спитала о когось там зовсїм невнаного і вийшла зараз з пакунками. В той спосіб, як донесено оногди поліциї вимантила она пару кальошів в склепі п. К. Бельчика і 2 шовкові блюзки в маґазинї п. Оскара Геллера. Мантїйка має около 18 лїт, есть високого росту, худощава, темно білява, блїда з лиця. Убирає ся в чорний жакет, темно бронзову бою і такийже капелюх.

— **Підозріний о більшу крадїж.** Львівска поліция арештувала оногдашної ночи в готели „під Тиґрисом“ Михайла Коґуцїньского, челядника пекарского із Золочева, котрий мешкав в тім готели з якоюсь жінкою. При ревізиї знайшла поліция у него готівкою 1800 К, в тім 10 дукатів, банкнот 1000-короновий і т. п. Поліция заквестионувала ті гроші, бо есть сильне підозріне, що Коґуцїньский допустив ся в грудни 1908 крадежі на шкоду Сімхи Айзенбруха, купця в Сасові. Злодії розбили єму тодї касу і забрали з неї готівкою около 5000 К, в чім були якраз дукати і 2 банкноти по тисяч корон. Коґуцїньский випирає ся тої крадежі.

— **Концерт в честь Є. Е. Впр. Митрополита** гр. Шептицкого устроїли вечерок дня 19 с. м. учениці, що виховують ся в інститутї Сестер Василиянок у Львові в своїй сали при ул. Длуґоша ч. 17, а то з приводу недавних іменин Достойного Покровителя сего інститута і Нов. Року. На концерт прибули крім Ексц. Митрополита, о мітрат Туркевич, крил. др. Мільницкий і Крижановский, голова „Народного Дому“, о. Костецкий, шамб. о. др. Дольницкий і о. др. Юрик, о. ігумен Лончина, о. Михняк, о. Гурґула, о. сов. Паньківский і другі. З сьвітских гостий були: президент кр. Ради шкільної, дра Дембовский, радн. Барвіньский, др. Студиньский, др. Ярослав Кулачковский, др. Вол. Охримович з женою, проф. Ром. Цеглиньский і др. Крім сего явив ся учительский збір рускої жіночої ґімназиї під проводом директора, о. Кархута. Екс. Митрополита привитав хор учениць кантатою Біликовского, почім промовила сьміло і сердечно панна Стернюківна, яка вручила Експеленциї цьвіти і гарну, цьвітами умаєну адресу. Опісля розпочали ся продукциї хору учениць і гра на фортепяні по чім слїдували декламациї. На закінчене концерту відсьпівано „Многая лїта“ Біликовского. По концертї Сестри Василиянки гостили всїх участників концерту вечерою.

— **Репертуар руского театру в Перемишли.** Саля „Народного Дому“. Початок $7\frac{1}{2}$ вечером.

В суботу 23 с. м. „Галька“, опера.

В недїлю 24 с. м. „Маруся Богуславка“ історична драма в 5 діях М. Старицкого.

† **Померли:** Георгій Яблоновский, радник краєвого виділу упокоїв ся у Львові дня 20 с. м. в 49 роцї житя. — У Вроцлаві помер Володислав Нерінґ, професор тамошного університету історик польскої лїтератури в 78 роцї житя.

— З бути і очевидно не по тверезому наробило в Штульвайсенбурзї на Угорщині кількох підпоручників 17-го полку гонведів і один поручник 10-го полку гузарів минувшої суботи нечуваної авантури. Насамперед зачали в готелї „під королем угорским“ о 3 ій годині в ночи стріляти з револьверів, міряючи в склянні банї звисаючих із стелї електричних ламп. Опісля перенесли ся до каварнї „Корзо“ і один з тих офіцирів засипав там якомусь молодому мужчині, Вайсови, очи паприкою. Вайсь побіг з криком до водопроводів, щоби виполокати собі паприку з очий. Коли опісля вернув і почав сварити ся з офіцирами, двох офіцирів добуло шаблї, і почали Вайса рубати та посїкли его так страшенно, що его треба було чим скорше аж до шпиталю відставити. Дістало ся також і каварникови, котрий хотів Вайса боронити; его зранили в руку. Коли вийшли на улицю, почали стріляти у вікна

лиш того бою ся, що буду єї більше любити, як я повинен, бо она ваша. Але без неї була би моя хата лиш нещастєм для мене і коли що, то хиба надмірну любов будете могли колись менї закинути. На то даю вам мою руку.

Гоп дав ся намовити; він взяв подану руку і тим мов би з'обовязав ся і не міг вже відступити від угоди.

Бартлї сказав єму відтак, щоби зразу мешкав з ним разом, бо тодї буде єму лекше розлучити ся.

— Впрочім — додав він — ви від тепер не мій помічник анї не діловодець, лиш мій спільник і можете ставити свої условія.

— Дякую вам! — відповів Гоп зітхнувши.

— А тепер прошу вас, не тратьте богато часу. Принесіть свою малу борзенько сюди до дому, доки ще нема моїх помічників. Я тимчасом поговорю з пістункою та буду старати ся усунути всї трудности. Заждіть, тут маєте банкнот на пять фунтів; купіть собі нове одіне і дайте малій попоїсти; але принесіть єї сюди о скілько можна найдальше за пів години.

Бартлї випустив его відтак через передну комнату на улицю та вернув до середини, щоби намовити пістунку і зробити єї своєю союзницею.

Була то трудна задача; его предложеня було їй осоружне; она звичайно як жінка лякала ся всїляких поменших обставин і почала плакати. Передовсїм жадала, щоби єї померщу любеньку похоронено по християньски, а плакала головно длятого, що сумнївала ся о тім. Коли же Бартлї згодив ся на єї жаданя і обіцяв їй платити, доки буде в его домі і буде берегти тайну, річно сто фунтів, позискав єї наконець і она стала цїнною его союзницею.

Щоби поки що з сею особою упорати ся, мусимо тут сказати, що она дала доказ, як женщина уміє задержувати тайну і що она в короткім часї полюбила Ґресї Гоп так само, як любила Марійку Бартлї.

Ми вже сказали, що Монктон підслухав слова полковника Кліфорда, але они в перший хвили не зробили на него ніякого особливого враженя. Але инакше стало ся, коли він вчув предложене Бартлїя і відповідь Гопа; бо скоро порівнав плян свого принципала з повідомленем полковника, зміркував зараз, на що заносить ся. Так отже добре обдуманий плян Бартлїя знайшов вже в самім початку небезпечного ворога.

Леонард Монктон був вже з натури спритником, падлюкою з навички та хотів зараз користати з того, що довідав ся. Вийшовши з малої контори, вернув назад до свого бюрка і став роздумувати.

В тій хвили не знав він ще, що має робити. В его голові зродили ся два падлюцтва, що обіцювали єму зиски, і він не знав котре вибрати: чи наперти на Бартлїя, щоби єму платив за мовчанє, чи продати тайну родині Кліфорда.

Особлившa обставина однак здавалась переконувати его, що лїпше було би завести діло з Кліффордами і нехай він собі роздумує а ми познакомимо читателя з его тайною.

Тому хитрому чоловікови удало ся було зараз позискати довіре молодого Кліффорда, котрий прізвав ся тут був Больтоном і він в безсовістний спосіб заставив лапку на него, познакомивши его з молодою, дуже хорошою женщиною, людиною високого стрункого росту з темним волосєм, круглявим лицем і чудовими чорними очима. Монктон представив був сю красавицю яко свою сестру і поручив їй, щоби она Вальтера Кліффорда зловила і віддала ся за него. А що їй було двайцять і два лїт а єму девятнайцять, то він не міг їй оперти ся і дійшло вже було до того, що они мали були повінчати ся.

Чим довше Монктон собі розважав, тим більше був за тим, щоби обманьство Бартлїя прийшло до виконаня і щоби доспіло. В даній хвили хотів він то обманьство викрити в користь Вальтера і его жінки. А то бідне сотворінє залюбило ся було на смерть в Монктонї; бо скоро хороша женщина віддає своє серце якомусь осоружному падлюцї, то робить то без застереженя.

(Дальше буде).

палати кн. Альойзия Ліхтенштайна і єго жени архікняг. Єлисавети Амалії. Чи хто був під ту пору в комнаті, не знати; куля лиш розбила висячу в комнаті лямпу. Розуміє ся, що офіцири будуть покарані, але поки що лиш одного з них зараз на другий день по тій авантурі перенесено до Вашаргелі.

— З Руского Товариства педаґоґічного. (Кілька слів пояснення і поклик Головного Виділу Руского Товариства педаґоґічного у Львові).

(Конець). IV. Удержанє шкіл (виділової ім. Шевченка з правом прилюдности, цілої семинарії учительскої і школи вправ) спричинює рік річно недобори. Субвенциї соймові виносять разом 10.000 кор., оплати є так низькі, задля бідности учениць, що товариство докладає до удержаня школи виділової найменше три до чотири тисячі, а до удержаня семинарії і школи вправ до 10.000 кор. річно. Доки не вихлопотають наші посли у Відни у центрального правительства сталої піддержки в сумі що найменше 15.000 кор. річно — нема мови про нормальний розвиток тих шкіл. Положенє Головного виділу раз-у-раз скрутне, а часто безвихідне. Сили учительскі мусять бути кождого місяця заплачені, а тут каса переважно пуста. Школи се не фінансові інституциї, які би самі на себе заробляли. Они потребують для свого розвитку спокою і безжурности. Сили учительскі жадають обезпечення своєї платні на тепер і на будуче.

Тут отже помогти може наша суспільність, так як се робить ческа суспільність в Чехах і Моравах а словіньска в Країні, Каринтиї і Стириї. Школи, які виховують що року понад 300 дівчат, є власністю і будучністю цілого народу. Тут не марнуєть ся отже ніякий сотик, він вернеть ся самому народови сторицею.

Через недостачу гроша годі виділови дістати потрібні сили учительскі, перевести орґанізацию шкіл і виробити право прилюдности для семинарії. Ситуация єсть часто розпучлива а виділ і управа шкіл не знають, як собі порадити. Много недогідностий і перепон уступить ся з дороги аж по спровадженю шкіл до нового дому при ул. Мохнацкого (станеть ся се не скорше як 1 мая с. р.). — Одначе тим ще не розвязане питанє удержаня шкіл, які вимагають що року накладу до 15.000 кор. попри краєву субвенцию.

V. Вкінци пекучою потребою єсть сплачуванє довгу в друкарні, який виносить з днем 31 грудня 1908 р. 17.500 К. Товариство не робило його легкодушно, лиш з конечної потреби. Воно було доси одиноке, що могло видавати книжочки для молодіжи і сповняло сю задачу совісно після своїх сил. Маґазин товариства повний, книжочки дуже ріжнородні; в послідних часах друковало товариство ілюстровані книжочки для молодших і зовсім малих дітий, видячи, що наша суспільність купувала доси инші видавництва і відчужувала тим дітвору від свого. Число тих книжочок дійшло до 140. Тепер починає товариство слати свої видавництва також на Україну, мусить однак давати більший рабат бо аж 40%. Таке підприємство повинно властиво само оплачувати ся, хочби мало обмежити ся лише на Галичину. Нарід, що числить три міліони, а не має ще гіперпродукції книжок — повинен роззивати такі видавництва. Тимчасом у нас книжки лежать в маґазині а довг в друкарві росте.

Ніхто нам не поможе, лише ми самі. Товариство видає катальоґи, платить анонси, інсерати, робить всяку можливу рекляму. Отже кождий дім рускиий — чи більше чи менше образований, повинен мати усі книжочки руского тов-а педаґ., ба кожда дитина повинна утворити свою окрему бібліотеку. — Аж тоді, коли розійдуть ся масово наші книжочки, зможемо приступити до нових видавництв, особливо до виданя першорядних творів нашої літератури з поясненями.

VI. Не випадає також забувати о передплачуваню часописи для молодіжи „Дзвінок“ і часописи для учителів „Учитель“. Обі часописи редаґують визначні люди, іменно першу звісна писателька К. Малицка (Віра Лебедова), другу — також звісний писатель др. Василь Щурат. Для членів тов-а стоїть передплата замість 6 К лише 4 К.

З сего погляду пізнасть кождий, на які цілі і аґенди потребує Тов. гроший. Кому яка аґенда менше симпатична, на се не потребує з окрема слати жертву, хоч Головний Виділ сего сьвідомий, що кожда зі згаданих єсть необхідна і не може бути залишена.

Просимо отже усильно нашу суспільність приходити нам стало в поміч, що місяця або бодай що другий, хоч би датками по 1 К і то подаючи точно призначенє жертв загально або додаючи слово „на цїли Тов“. В першій мірі однак просимо вплатити вкладку на Новий рік 1909 та вирівнати евент. залеглости. Додаємо, що для інтеліґенциї виносить вкладка після постанов зміненого в р. 1906 статута 2 К, для селян і міщан 1 К. Вписове для всіх нових членів виносить 1 К.

Вкінци наводимо, що засновуємо точний катастер наших дїйстних членів, виходячи від вплачених в роках 1903 — 1908 вкладок. Хто однак платив в тих роках стало більші жертви на одну з цїлий Тов., буде також зачислений в ряд членів, хиба що не буде бажати собі сего і о тім нас в пору повідомить. Сей катастер — який буде обнимати і членів філій — буде мірилом наших жизненних сил, тому в інтересі кождого щирого Русина найти в нім місце. Просимо отже наших приклонників вирівнувати в січни і лютім залеглі вкладки і єднати нам як найбільше членів.

Львів, дня 1. січня 1909.

За головний Видїл Руского Тов. педаґ.:
О. Іван Чапельский голова, *Андрій Алиськевич* містоголова, *Микола Мельник* секретар, *Михайло Рибачек* касиер.

Телеґрами.

Рим 22 січня. Ген. Тардіті доносить з Пальмі, щв там паде дощ зі сьнігом. З великого отвору недалеко моря добувають ся дим і ґази так горячі, що дерева стоячі недалеко виглядають мов би згоріли.

Бая (коло Неаполя) 22 січня. В ночи о год. три чверти на 1 дало ся тут почути землетрясенє, а о год. пів до 3 повторило ся знову. Чути було досить сильні 2 удари

Петербург 22 січня. Виїмковий стан в Петербурзї і петербургскій ґубернії продовжено до дня 21 червня с. р.

Петербург 22 січня. Вчера занедужало на холеру 34 осіб. Всїх недужих єсть тепер 314.

Петербург 22 січня. (П. Аґ.) Заграничні часописи а в слід за ними і російскі помістили вість, мов би в часі від 1902 до 1905 аґенти російскої полїциї брали участь в орґанізациї актів терористичних, в убитю Вел. кн. Сергія, міністра Плеве і т. д. Вість та єсть чистою видумкою.

Лісбона 22 січня. Внаслідок висланого телеґрафом без дроту пароплавам, прибувшим з полудневої Америки фальшивого донесеня о положеню в Портуґалії, подорожні не хотіли висїдати в Лісбоні. Часописи остро атакують правительство з причини, що не потягнуло до одвічальности тих, котрі розпускали неправдиві вісти, котрі можуть зашкодити Портуґалії.

Константинополь 22 січня. Турецкі часописи доносять, що міністер справ внутрішних одержав депешу з місцевости Фоджа (в Малій Азиї недалеко Смирни), що там внаслідок землетрясеня завалило ся 679 домів. В цїли несеня помочи міністерство визначило 200 турецких фунтів.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): **7·01, 11·40, 2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20.**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, **9·10*.**
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·22, 11·41,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): **6·20, 10·46, 2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): **6·35, 11·03, 2·35,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: **11·25*.**
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30, 2·35,** 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{7}$): **6·40.**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї)

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят)

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).